

Carol al II-lea
Suveranul controversat
și iubirile lui interzise

Docu-drame și mituri istorice
evocate de Dan-Silviu Boerescu,
însoțite de consemnări din presă

INTEGRAL

Colecția REGALĂ
Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOERESCU, DAN-SILVIU

**Carol al II-lea. Suveranul controversat și iubirile lui interzise :
docu drame și mituri istorice** / evocate de Dan-Silviu Boerescu. -

București : Integral, 2018

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-056-5

94
929

© INTEGRAL, 2018

Editor: Costel POSTOLACHE
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat la tipografia Editurii *Paralela 45*

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-056-5

Sumar

Moștenitorul multdorit,
Suveranul așteptat și mereu amânat / 7

Zizi Lambrino, dezertarea din armată
și prima iubire interzisă.
Consecințele unei neinspirate căsătorii morganatice / 11

O speranță risipită –
căsătoria cu Principesa Elena a Greciei / 25

Femeia fatală – „Duduia” Elena („Duța”, „Magda”)
Lupescu, ex-Tâmpeanu, ex- Grünberg / 57

Croaziere erotice și alte întâmplări
dintr-un film interzis minorilor / 87

Și, totuși,
un voievod al culturii! / 103

Cultul personalității...
înaintea lui Nicolae Ceaușescu / 111

Schimbarea la față a Bucureștilor / 117

Lămuriri bibliografice / 123

*Moștenitorul multdorit,
Suveranul așteptat
și mereu amânat*

O biografie incredibilă pentru cel mai atipic rege al României, Suveranul-Playboy, care a oscilat permanent între autoritarismul din viața publică și supunerea aproape masochistă din budoar, unde stăpână era numai metresa sa controversată, Elena Lupescu, cea înconjurată de o incredibilă Camarilă, ahtiată după putere și bani.

Priapicul personaj, obsedat și de alte partenere erotice, pe care i le procura însuși temutul șef al Poliției, Gavrilă Marinescu, a renunțat de trei ori la tron sau la perspectiva acestuia, de două ori voluntar și a treia oară silit, ajungând să-și petreacă restul vieții într-un exil itinerant.

Dar oricâte greșeli va fi făcut, Carol al II-lea rămâne în istorie și cu calitățile sale, cele ale unui om sensibil la marea cultură (pe care a sponsorizat-o sistematic prin prestigioasa instituție a Fundațiilor Regale) și ale unui

8 om vizionar, care a demarat sistematizarea centrului Bucureștiului.

Carol al II-lea (15 octombrie 1893 – 4 aprilie 1953) a fost Regele României între 8 iunie 1930 și 6 septembrie 1940. Carol a fost primul născut al viitorului Rege Ferdinand I al României și al soției sale, Principesa Maria. După accederea la tron a părinților săi, a devenit *Principele moștenitor Carol al României*. După drama unchiului tatălui său, Regele Carol I, care nu a putut avea moștenitori direcți, venirea sa pe lume a constituit multășteptatul licăr de speranță a monarhiei române. În egală măsură, el reprezenta și promisiunea implicită a împăcării părinților săi, Ferdinand și Maria, care în mod evident nu se potriveau și formau un cuplu extrem de șubred, ceea ce-l îngrijora nespus de Carol I. Dintru bun început, acesta, primul Suveran al României moderne, a considerat că toți copiii nepotului și moștenitorului său aparțin, în primul rând, nu părinților lor, ci tinerei Monarhii, care trebuia consolidată cu orice preț. De altfel, pentru a sublinia ideea de continuitate a noii familii domnitoare, primul născut al lui Ferdinand și al Mariei a fost numit tot Carol, precum întemeietorul Dinastiei. Principele Carol a fost primul viitor Rege născut în România și botezat în ritul ortodox. A învățat românește de mic și a studiat istoria și geografia țării. Pasiunile lui se împărțeau între cărți și uniforma militară. A și urmat, de altfel, cursurile Academiei Militare de la Potsdam. Regina Maria își amintea despre fiul său cel mare: „Carol era adorat de ofițeri și de trupă și primea în dar un număr nesfârșit de mici uniforme din partea regimentelor. Când le îmbrăca umbla

falnic de colo-colo, comandând oști imaginare și imitând nemaipomenit de bine glasurile celor ce comandau (...) într-însul dormea ascuns stăpânul (...) avea într-însul un tainic imbold de a domina, de a subjugă și de a impune restricții”. (*www.familiaregala.ro*)

Însă, „speranța de viitor a Casei Regale” s-a remarcat, în timpul Primului Război Mondial, prin dezertarea din armată și căsătoria ilegală cu Ioana Lambrino, ceea ce a avut drept urmare două renunțări la tron, neacceptate de tatăl său. După dizolvarea acestui mariaj, a făcut o lungă călătorie în jurul lumii, la capătul căreia a cunoscut-o pe principesa Elena a Greciei, cu care s-a căsătorit în martie 1921, cuplul având un copil, pe Principele Mihai. Carol și-a părăsit familia și a rămas în străinătate în decembrie 1925, renunțând din nou la tron și trăind în Franța cu Elena Lupescu, sub numele de Carol Caraiman. Mihai a moștenit tronul la moartea Regelui Ferdinand, în 1927.

În contextul politic creat de moartea regelui Ferdinand și cea a lui Ionel Brătianu, cât și de lipsa de fermitate a regenței conduse de Principele Nicolae, Carol s-a întors în 1930 în România, detronându-și propriul fiu.

Domnia lui a fost marcată la început de efectele marii crize economice și financiare. Carol a fragilizat sistemul de partide, numind adesea la guvernare facțiuni minoritare ale partidelor istorice și cochetând cu idea unor guverne de concentrație națională, precum guvernul Iorga-Argetoianu. De asemenea, a permis formarea unei camarile corupte în jurul său, sub patronajul Elenei Lupescu. Către sfârșitul anilor '30, situația politică internă s-a deteriorat sub influența situației internaționale

și a acțiunilor Regelui, în 1938 fiind instaurată dictatura regală (prin înlăturarea Constituției din 1923 și desființarea partidelor politice, înlocuite cu un partid unic, Frontul Renașterii Naționale, patronat de Rege).

Anul 1940 a consemnat fărâmițarea României Mari ca urmare a pactului dintre Germania și URSS, situație care a avut efecte dezastruoase asupra reputației monarhului român. Reorientarea politicii externe a României către Germania nazistă nu a putut salva regimul lui Carol, care a fost obligat să abdice de către generalul Ion Antonescu, proaspăt numit de el prim-ministru. I-a fost permisă părăsirea țării cu un tren special încărcat cu averi, nelipsind mult să fie asasinat de către legionari, care au tras asupra trenului. După cel de-al Doilea Război Mondial, fostul rege a dorit să se întoarcă la cârma țării și să-și detroneze din nou fiul, însă a fost oprit de Aliații vestici. S-a căsătorit în cele din urmă cu Elena Lupescu, murind în exil.

Dotat cu o inteligență extraordinară și pasionat de cultură, al cărei patronaj rămâne una din realizările sale majore, reputația lui Carol este pătată de viața sa privată, care a interferat cu administrarea treburilor de stat. Carol rămâne o personalitate controversată. De altfel, nici Mihai nu a mai reluat vreodată legătura cu el, neluând parte nici la ceremonia de înhumare a rămășițelor lui Carol la Mănăstirea Curtea de Argeș, în 2003. (<https://ro.wikipedia.org>)